HET ARCHIEF VAN WAT NOOIT GEBEURDE

Wanneer de werkelijkheid de waarheid vergeet.

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1
Het Dossier van Morgen

De printer sloeg aan om **16:43 uur**.
Avenor Veyl keek op van zijn computerscherm.
Hij had de afgelopen twintig minuten naar dezelfde regel in een oud gemeentelijk dossier gekeken zonder werkelijk te lezen wat erop stond. Buiten tikte de regen tegen de hoge ramen van het administratieve gebouw. De stad lag verborgen onder een grijze sluier van wolken en natte straten. Mensen haastten zich naar huis met jassen over hun hoofd getrokken, terwijl auto's langzaam door de plassen reden.Een gewone maandag.Dat was tenminste wat Avenor dacht.Het kantoor van de gemeentelijke archiefdienst was bijna leeg. De meeste medewerkers waren al vertrokken. Alleen het zachte gezoem van computers, het tikken van regen en het geluid van de oude verwarming vulden de ruimte.De printer had de hele namiddag stilgestaan.Daarom keek hij op.Het apparaat stond helemaal achteraan in de hoek van het kantoor. Een oud model dat eigenlijk vervangen had moeten worden. Niemand gebruikte het nog voor belangrijke documenten. Alles gebeurde tegenwoordig digitaal.Toch kwam er één vel papier uit.Avenor fronste.
"Dat is vreemd..."
Hij stond op en liep naar de printer.
Het papier gleed langzaam in de opvangbak.

Geen logo van een bekend rapport.
Geen aanvraagformulier.
Geen administratieve melding.
Gewoon één wit blad.
Hij pakte het vast.Bovenaan stond het logo van de gemeente.Daaronder een naam.Zijn naam.
VEYl, AVENOR — OVERLIJDEN VASTGESTELD
Zijn glimlach verdween.Een paar seconden bleef hij gewoon staan.Hij wachtte bijna tot zijn hersenen zouden beslissen dat hij het verkeerd gelezen had.Maar de woorden veranderden niet.Hij keek opnieuw.
Avenor Veyl.
Zijn volledige naam.Zijn geboortedatum.Zijn adres.
Alles klopte.Behalve één ding.
De datum van overlijden.Hij slikte.**14 oktober 2026.**
Morgen."Oké..." fluisterde hij.Zijn eerste gedachte was dat iemand een grap met hem uithaalde.Misschien een collega.
Misschien iemand van IT.Misschien een fout in het systeem.Dat moest het zijn.Er was geen andere verklaring.
Avenor draaide het papier om.De achterkant was leeg.
Hij liep terug naar zijn bureau en ging zitten.
Zijn vingers bewogen automatisch over het toetsenbord.
Hij opende het gemeentelijke systeem en typte zijn naam in.
Avenor Veyl.
Zijn personeelsdossier verscheen meteen.Hij ademde opgelucht uit.Zie je wel.Een fout.Niets meer.Hij klikte op zijn persoonlijke gegevens.Het scherm laadde.
Een seconde.
Twee seconden.

Toen verscheen er niets.Een witte pagina.Avenor fronste.Hij klikte opnieuw.De pagina sprong open.
Zijn gegevens verschenen.
Naam., Adres, Functie.
Maar zijn geboortedatum stond verkeerd.
12 maart 1998.
Avenor voelde zijn hartslag versnellen.Hij knipperde.
De datum veranderde.
12 maart 1999.
Daarna weer.
12 maart 1998.
Alsof het systeem zelf niet wist welke waarheid het moest kiezen.Hij schoof achteruit."Wat gebeurt hier?"Zijn telefoon trilde.Hij keek naar het scherm.
Noor Zijn vrouw.Hij nam op.
"Hé."Er kwam een korte stilte.

"Avenor?"

"Ja?"
"Waar ben je? Hij keek rond."Natuurlijk op mijn werk. Ik ben nog op kantoor."Weer stilte.Een vreemde stilte.
Nee.
Hij fronste."Nee? Avenor... je bent hier net geweest."
Hij keek naar de lege bureaus om zich heen."Wat bedoel je? Ik bedoel dat je thuis was."Zijn hand verstijfde."Noor, ik ben nog niet thuis geweest.Je stond tien minuten geleden in de keuken.Een koude rilling liep over zijn rug.
"Dat kan niet."

Waarom niet? Omdat ik hier ben.Dat zei je net ook.
Avenor voelde zijn ademhaling veranderen.
"Wat bedoel je?"
Noor antwoordde niet meteen.
Toen zei ze zacht:Je deed alsof je mij niet kende.De regen buiten leek plotseling harder te klinken.
"Wat?"
Je keek naar mij alsof ik een vreemde was.Avenor stond langzaam op.
Noor... wat zeg je?"
Ik dacht eerst dat je een grap maakte.Haar stem trilde.
Maar toen vroeg je wie ik was.De wereld leek even stil te vallen.Avenor keek naar het document op zijn bureau.Zijn eigen overlijdensakte.Waar ben ik nu? vroeg Noor.
Ik ben op kantoor.
"Nee.
Haar stem werd zachter.Dat klopt niet.Hij liep naar het raam.Beneden zag hij de ingang van het gebouw.Mensen liepen voorbij.Alles zag normaal uit.Alles behalve hij.
Avenor...
Ja?
Ik heb een foto gemaakt.
Welke foto? Van jou.Hij hoorde haar ademhaling.
Ik stuur hem door.Een paar seconden later verscheen er een melding.Een foto.Avenor opende hem.Zijn gezicht werd bleek.Het was zijn woonkamer.Zijn jas hing aan de kapstok.Zijn schoenen stonden naast de deur.
En in de spiegel zag hij iemand staan.Hemzelf.
Maar Noor stond alleen in de kamer.

Geen Avenor, geen tweede persoon.Alleen zijn spullen.
Alsof hij nooit thuis was geweest.Zijn telefoon trilde opnieuw.Een nieuw bericht.Van Noor.

"Avenor... wie ben jij?"

Hij liet de telefoon langzaam zakken.Op dat moment begon de printer opnieuw te werken.Maar deze keer kwam er geen wit papier uit.Er kwam een oud, vergeeld document uit.Avenor liep er langzaam naartoe.Hij wist niet waarom. Hij wist alleen dat iets in hem zei dat hij moest kijken.Hij pakte het papier vast.Bovenaan stond geen gemeentelijk logo.Geen officiële naam, geen datum.
Alleen drie woorden.

ARCHIEF VAN VERGETEN GEBEURTENISSEN

Zijn ogen gingen naar de eerste regel.En toen stopte zijn adem.Er stond:

Gebeurtenis 0001

Persoon: Avenor Veyl

Status: verwijderd uit de werkelijkheid

Onderaan stond één zin.Een zin die hij nooit eerder had gezien.Maar die toch voelde alsof hij hem altijd al kende.

"Sommige mensen verdwijnen niet omdat ze sterven.
Ze sterven omdat de wereld vergeet dat ze bestaan."

Achter hem viel plotseling het licht uit.
En in de donkere ruimte hoorde hij de printer nog één keer aanslaan.Deze keer printte hij geen document.Deze keer printte hij een foto.Een foto van Avenor als kind.
Naast hem stond een meisje dat hij nog nooit had ontmoet.
Op de achterkant stond een naam.

Lena Jacobs.

En daaronder:
"Zij was de eerste die werd vergeten."

Hoofdstuk 2
De Man die Thuis Was

Avenor had de afgelopen tien minuten niets anders gedaan dan naar de foto kijken.Hij zat nog steeds aan zijn bureau, terwijl het kantoor donker was geworden. Alleen het zwakke licht van zijn computerscherm verlichtte de ruimte. De foto lag voor hem.Een oude foto.Vergeeld aan de randen.Alsof hij jarenlang ergens verborgen had gelegen. Maar dat was onmogelijk.Want op de foto stond hijzelf. Een jongere versie van zichzelf.Misschien zeven of acht jaar oud.Hij herkende de plek niet.Een groot grasveld. Bomen op de achtergrond.Een gebouw dat hij niet kende. Maar het meisje naast hem...Dat gezicht bleef in zijn hoofd hangen.Ze glimlachte naar de camera.Alsof ze gelukkig was.Alsof ze bij hem hoorde.Alsof ze altijd deel van zijn leven was geweest.Maar Avenor kende haar niet.
Of...
Dat was het probleem.
Een klein deel van hem zei dat hij haar wel kende.Niet met zijn verstand.Maar ergens dieper.Een herinnering zonder beeld.Een gevoel zonder oorsprong.Hij draaide de foto om.
Lena Jacobs.
De naam stond onderaan geschreven.Daaronder stond een datum **2007.**
Avenor staarde ernaar.
2007.
Hij was toen negen jaar oud geweest.
Hij probeerde zich iets te herinneren.

Een verjaardag, een schoolreis,Een vriend,een meisje.
Niets.
Alleen een vreemde leegte.
Alsof iemand een stukje uit zijn verleden had geknipt.
Zijn telefoon lag nog op tafel.Nieuwe berichten.
Van Noor.Tien gemiste oproepen.Hij had ze niet gehoord.
Zijn handen trilden toen hij haar terugbelde.Na twee seconden nam ze op.
"Avenor?"
Haar stem klonk voorzichtig.Alsof ze bang was dat hij opnieuw zou verdwijnen.Ik ben er nog.Er viel een stilte.
Wat betekent dat?Hij keek naar het document.Ik weet het niet.Je moet naar huis komen.Hij zweeg.Als je nog weet waar dat is.Die woorden deden pijn.Omdat hij wist dat ze niet bedoeld waren om hem pijn te doen.Noor was bang.Net als hij.Ik kom eraan.De rit naar huis voelde anders.Niet omdat de straten veranderd waren.
Maar omdat Avenor veranderde.Hij reed dezelfde wegen die hij elke dag reed.Dezelfde winkels.Dezelfde kruispunten.Dezelfde huizen.Maar alles voelde vreemd.
Alsof hij door een kopie van zijn eigen leven reed.
Bij zijn straat aangekomen, vertraagde hij.
Zijn huis stond er nog.De lichten brandden.
Alles normaal.Hij parkeerde en bleef enkele seconden zitten.Hij wist niet waarom.Misschien omdat hij bang was om naar binnen te gaan.Bang om te ontdekken dat Noor gelijk had.Dat hij misschien niet meer hoorde bij deze wereld.Hij stapte uit.
De voordeur ging open voordat hij kon aanbellen.

Noor stond daar.Ze keek hem aan.
Niet boos, ,niet opgelucht.Vooral verward.
Alsof ze probeerde te beslissen of hij echt was.
"Avenor..."
Hij liep naar haar toe.Ik ben het.Ze keek naar zijn gezicht.
Toen naar zijn handen.Toen terug naar zijn gezicht.
Ik weet dat jij denkt dat je dat bent.Die zin kwam harder aan dan hij verwachtte.
Wat bedoel je?
Noor stapte opzij. Kom binnen.Avenor liep naar binnen.
Alles was hetzelfde.De bank.De schilderijen.De boeken op de kast.Maar er ontbrak iets.Hij voelde het meteen.Waar is het?Noor keek op.Wat?
Onze foto.Ze werd stil.Avenor keek naar de muur boven de kast.Daar hing normaal een foto van hun trouwdag.
Hij wist het zeker.Maar nu hing daar niets.Geen foto,geen spijker, geen lege plek.Alsof die foto nooit had bestaan.
Noor...Ze keek weg.Ik heb geprobeerd hem terug te vinden.Wanneer? Deze ochtend.Hij keek haar aan.Waarom?Noor slikte.Omdat ik wakker werd en niet meer wist wie jij was.Avenor voelde zijn maag samentrekken.Maar je kent mij toch?
Ja.Ze keek hem recht aan.
Nu wel.
Nu?
Elke keer als ik naar jou kijk, moet ik mezelf eraan herinneren dat jij mijn man bent.De kamer werd stil.
"Maar waarom?"
Noor liep naar de keuken.Ze haalde een map uit een lade.

Een gewone map.Maar Avenor herkende het logo meteen. Het gemeentearchief.Ik vond dit in onze kast.Ze legde het op tafel.Avenor opende de map.Binnenin zaten documenten.Maar niet over hem.
Over haar.Over hun huwelijk.Over hun leven.En op elke pagina stond iets anders.Een andere datum, een andere plaats.Een andere versie van hun verhaal.Alsof hun verleden voortdurend veranderde.Ik heb vandaag drie keer geprobeerd onze trouwdatum op te zoeken."
Noor ging zitten.Drie verschillende resultaten.
Avenor bladerde verder.Toen zag hij iets.Een document met een zwarte stempel.

GEWIJZIGDE GEBEURTENIS

Zijn hart stopte bijna.Waar heb je dit vandaan?Nooit eerder gezien.Wie heeft dit gemaakt?Noor schudde haar hoofd.
Ik hoopte dat jij dat wist.Op dat moment viel er iets door de brievenbus.Een envelop.Avenor stond langzaam op.
Hij liep naar de deur.Op de voorkant stond maar één woord.

AVENOR

Hij opende hem.Binnenin zat één vel papier.
Geen brief, geen uitleg.Alleen een adres.En een tijdstip.

Oude Administratieve Dienst

23:00 uur

Onderaan stond een zin:

"Als je wilt weten waarom je morgen sterft, kom dan alleen."

Avenor keek naar Noor.

Zij zag de angst in zijn ogen.Wat staat erop?Hij wilde antwoorden.Maar toen hoorde hij iets.Een geluid buiten. Voetstappen.Iemand die langzaam wegliep.Avenor rende naar de deur en trok hem open.De straat was leeg.Bijna. Aan de overkant stond een persoon in een donkere jas. Een man.Hij keek recht naar Avenor.En hoewel de afstand groot was, wist Avenor één ding zeker.Deze man kende hem.De vreemdeling draaide zich om en verdween in de regen.Op de grond lag een oud document.Avenor liep ernaartoe.Hij raapte het op.Bovenaan stond:

ARCHIEF VAN WAT NOOIT GEBEURDE

En daaronder:

Dossier 0001 — De eerste fout.

Avenor draaide het papier om.Op de achterkant stond een naam.Een naam die hij nooit vergeten had...Hoewel hij hem nog nooit had gehoord.

Arthur Vandenberg.

Hoofdstuk 3
De Kamer zonder Nummer

Avenor had de hele nacht niet geslapen.De brief lag nog steeds op de keukentafel.Het papier leek normaal.Gewoon wit papier.Gewoon zwarte letters.Maar niets aan deze situatie voelde normaal.Zijn eigen overlijdensakte.Een foto van een meisje dat hij niet kende.Een vrouw die beweerde dat hij thuis was geweest terwijl hij op kantoor zat.
En nu een uitnodiging naar een plek die officieel niet bestond.

Oude Administratieve Dienst.
23:00 uur.

Alleen komen.Hij had zichzelf honderd keer verteld dat hij niet moest gaan.Dat hij de politie moest bellen.Dat hij moest doen alsof dit nooit gebeurd was.Maar dat was onmogelijk.Want het probleem was juist dat er dingen gebeurden die niet konden bestaan.Om 22:45 uur stond Avenor voor het oude gebouw.Het gebouw stond midden in de stad, maar hij was er nog nooit binnen geweest.Dat was vreemd.Hij werkte bij de gemeente.Hij kende bijna elk administratief gebouw in de omgeving.Maar dit gebouw... Dit gebouw voelde alsof het uit zijn eigen herinneringen verwijderd was.De gevel was oud.De ramen waren donker. Het bord boven de ingang was half verdwenen.Er stond alleen nog:

Administratieve Dienst

De rest van de letters waren weggevaagd.
Avenor keek naar zijn telefoon.

22:59.
Hij stapte naar voren.De deur ging vanzelf open.Hij bleef staan.Dat meen je niet...Binnen was het donker.
Geen bewakingscamera's.Geen receptie.Geen beveiliging.
Alleen een lange gang met oude lampen aan het plafond.
Elke stap die hij zette, galmde door de ruimte.
Aan de muren hingen oude foto's van de stad.
Maar iets klopte niet.Hij bleef staan bij een foto uit 1995.
Een foto van een straat.Hij kende die straat.
Maar op de plaats waar een groot gebouw stond, was alleen een lege ruimte.Alsof het gebouw nooit had bestaan.
Hij liep verder.Aan het einde van de gang stond een lift.
Er waren slechts twee knoppen. **0** en **-1**
Avenor keek verbaasd.Een kelderverdieping.Hij drukte op de knop.De deuren sloten.De lift begon te bewegen.Maar niet naar beneden.Hij voelde geen beweging.
Geen geluid.Alsof de lift niet door de ruimte ging...
maar door iets anders.Toen de deuren opengingen, stond hij ergens waar hij niet had mogen zijn.Een enorme ondergrondse ruimte.Rijen met archiefkasten.
Honderden.Misschien duizenden.De lucht rook naar oud papier en stof.Achter een bureau zat een man.Een oudere man.Grijs haar.Een donkere jas.Hij keek niet verrast.
Alsof hij Avenor verwachtte.Je bent laat.Avenor bleef op afstand.Wie bent u?De man sloot langzaam een dossier.
Arthur Vandenberg.De naam voelde zwaar.Alsof Avenor hem ergens eerder had gehoord.Waarom weet u wie ik ben?
Arthur keek hem aan.

Omdat jij een van de weinige mensen bent die zichzelf nog kan vinden.Avenor fronste.Wat betekent dat?Arthur stond op.Hij liep naar een kast."De meeste mensen merken het niet wanneer iets verdwijnt."Hij haalde een dossier uit de kast.Een foto verandert.Hij legde een tweede dossier neer. Een naam verdwijnt uit een lijst.Een derde.Iemand vergeet een persoon die ooit belangrijk voor hen was.
Arthur draaide zich om.En uiteindelijk blijft niemand meer over die weet dat het ooit anders was.Avenor keek naar de dossiers.Wat is deze plek?Arthur antwoordde niet meteen. Toen zei hij:Het archief.Avenor keek rond.Van wat?
Arthur keek naar de duizenden kasten.Van alles wat nooit gebeurd is.Een koude stilte volgde.Dat bestaat niet.Arthur glimlachte kort.Dat is precies waarom het werkt.Hij liep naar een kast.Daarop stond:
VEYl, AVENOR
Avenor voelde zijn adem stoppen.Dat...Hij stapte dichterbij.Dat kan niet.Arthur hield hem tegen.
Je moet voorzichtig zijn.Waarom staat mijn naam hier?
Omdat jouw verhaal niet compleet is.Avenor keek naar de kast.Open hem.Arthur keek hem ernstig aan.Nee.Waarom niet?Omdat sommige waarheden gevaarlijker zijn dan leugens.Avenor balde zijn vuisten.Mijn leven verdwijnt.Arthur zweeg.Mijn vrouw weet niet meer wie ik ben.Nog steeds stilte.En u verwacht dat ik gewoon wegga?
Arthur keek hem aan.
"Nee."
Hij gaf hem een kleine sleutel.
Ik verwacht dat je de waarheid zoekt.